

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 5

El president

Es reprèn la sessió.

Proseguirem el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció serà de major a menor. Té la paraula, en representació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president del Parlament. Senyor president de la Generalitat, senyores i senyors diputats, aquest és un plenari que es fa amb caràcter extraordinari, sobretot per fer una valoració de la sentència del Tribunal Constitucional i per analitzar-ne també les conseqüències.

Voldria encetar aquesta intervenció fent una mica de recuperació de la història passada, perquè alguns es poden preguntar si, vist el resultat de tot aquest procés estatutari, valia la pena? Valien la pena tants esforços? Pagava la pena tanta dedicació, tanta voluntat, tants esforços de tot arreu? Crec que la resposta avui, si ens ho mirem des del punt de vista del cost i del benefici, si fos estrictament aquesta visió, podríem dir que no. Podríem dir que des del punt de vista del cost-benefici no pagava la pena. Perquè, en definitiva, fixin-s'hi, estem veient si ens quedem en alguns casos com teníem l'Estatut del 79. I l'Estatut del 2006 no es va fer per quedar-nos com estàvem, es va fer per fer un salt endavant important.

Per tant, si la conclusió fos: «Fixa-t'hi, estem com estàvem, més o menys. Hem donat un petit pas endavant, molt petit, en algun altre cas potser l'hem fet una mica enrere, encara que també sigui petit –més o menys com estàvem.» Si és així, el cost-benefici realment no pagava la pena. Ara bé, si ens ho mirem des del punt de vista del curs de la història de Catalunya i de la relació entre Catalunya i Espanya, crec que, aleshores,

aquest Estatut sí que ha valgut la pena. Vist des d'aquesta altra perspectiva, des del curs de la història de Catalunya, jo crec que, efectivament, valia la pena.

Entre altres coses, perquè al final d'aquest procés, tal com ha acabat aquesta sentència del Tribunal Constitucional, crec que ha obert els ulls a molts catalans. I no precisament a aquells catalans que ja estaven convençuts en un sentit determinat del que havia de ser Catalunya i el seu futur, sinó que gent que podia estar més dubtosa, gent que podia encara pensar que l'esforç important per entendre's amb l'Estat espanyol o perquè l'Estat espanyol pogués acceptar una visió nacional de Catalunya, amb totes aquestes conseqüències..., aquesta gent, que potser pensaven diferent, estan obrint els ulls i estan canviant la seva opinió. I això passa a molts partits, a molta part de la societat; no només en uns àmbits, sinó que crec que és sentiment bastant transversal.

I, a més a més, en aquest curs de la història, i en aquest sentit torno a dir que sí que valia la pena aquest Estatut, encara que hagi acabat com ha acabat en aquest moment, saber que el camí que portàvem durant els darrers trenta anys porta a un cul-de-sac, això, també s'havia de saber d'una vegada per totes. I, en efecte, el camí dels darrers trenta anys ara ens porta a una paret, que és una paret alta, que no té portes i que no té finestres i que, per tant, no es pot passar a través d'ella. I ens porta a un cul-de-sac. I, si això és així, doncs, fixin-s'hi, aleshores, com a mínim, això serveix perquè tots tinguem... –vaja, tots!– o, com a mínim, la majoria tinguem consciència que el que cal és canviar. Si aquest no ens porta allà on ens havia de portar, si no ens permet avançar, si s'ha convertit en una paret, si el pacte constituent de l'any 78 no dóna més de sí... I això no ho diem nosaltres només, ho diuen pares de la Constitució, d'aquells que hi ha cregut sempre i l'han defensada sempre i l'han considerat com a quelcom que podia ser o constituir un marc per avançar clarament en l'autogovern de Catalunya. Si aquesta gent ho diu, és evident que això en aquest moment està així.

La sentència del Tribunal Constitucional. Jo crec que, vistos el contingut i la forma – em sembla que el president hi feia una referència, en aquest sentit, també–, aquesta sentència és un acarnissament. Un autèntic acarnissament. I lamento dir-ho, perquè

podia haver estat molt diferent. Però hi ha un acarnissament del Tribunal Constitucional com a gran poder de l'Estat cap a les aspiracions nacionals de Catalunya. Imaginin-se si l'Estatut que hagués allà, al Tribunal Constitucional, que també hi hauria arribat, hagués estat l'Estatut del 30 de setembre de l'any 2005. En lloc d'un acarnissament, hauríem assistit probablement a un festí canibalesc. Aquesta és la sensació que nosaltres tenim. Perquè si amb l'Estatut que es va pactar a les Corts, s'atreveixen a fer el que estan fent, imaginin-se vostès si el senyor Zapatero hagués complert la seva paraula –cosa difícil d'entendre per part de molts–, què hauria passat amb aquell Estatut que realment és el que hauríem desitjat majoritàriament les forces polítiques d'aquest Parlament.

L'Estatut del 2006, el que ara ha estat sentenciat i en part executat, aquest estatut tenia un nervi central, una columna vertebral, un nucli dur, uns òrgans vitals, que passaven per la nació, la cultura, la llengua, els drets històrics i els símbols nacionals; la personalitat de Catalunya i la definició nacional de Catalunya; passaven pel nostre poder de decisió, és a dir, les nostres competències i el blindatge d'aquestes competències –aquesta era una part central de l'Estatut–; passava per la bilateralitat, és a dir, el poder tractar de tu a tu amb l'Estat espanyol i amb les seves institucions, i passava pels recursos, és a dir, finançament, inversions, esforç fiscal diferenciat, etcètera. Tot això ha quedat tocat. Aquest nucli dur, aquests òrgans vitals, tots, han quedat tocats. Alguns han quedat tocats, els altres tocats i enfonsats. Aquesta és la realitat de la sentència.

Alguns diuen: «És que s'ha salvat el 95 per cent.» Sí, home, però si se salva el 95 per cent de la quantia i es dissol o es toca o s'ataca el que és el nucli essencial, passa una mica com al cosa humà: si tot queda bé –tot queda ben posat– i el cor i els pulmons queden absolutament inutilitzats o bastant inutilitzats, aquell cos, per molt intacte que quedi, doncs, no pot acabar de funcionar. I aquesta és la realitat. Ens agradi o no, aquesta és la realitat.

Hi ha hagut, en aquest sentit, una alteració greu, molt greu, de la voluntat del poble de Catalunya expressada a les urnes. I, a més a més, hi ha hagut una altra cosa: hi ha hagut –em sembla que el president també ho deia, potser amb altres paraules– una

constatació bastant clara en el sentit que la Constitució espanyola ja no és aquella constitució que en lletra i esperit era un marc obert i flexible que permetia avançar. En uns moments a més velocitat, en d'altres a menys velocitat, però permetia avançar en la línia de l'autogovern de Catalunya. Aquella constitució, que era, efectivament, oberta i flexible, l'estan transformat en una cotilla estreta i tancada. Aquesta és la realitat.

I aquest és un altre missatge que ens dóna el Tribunal Constitucional, que és un dels grans poders de l'Estat. Ens diu: «Escoltin, aquella constitució, que potser vostès van pensar que era d'una manera, nosaltres, que som els que la interpretem, diem que és d'una altra manera. I les aspiracions del poble de Catalunya expressades a les urnes en aquesta constitució, segons la nostra interpretació» –ho diuen ells–, «vostès no hi caben.» Aquesta és una altra, crec, constatació greu del que passa també en aquest moment.

Això, senyor president, es pot canviar, com vostè ens explica alguna vegada? Es pot refer, tot això? Jo crec que no. I els dic que no es pot refer el que ha quedat malmès; atenció!, sempre es podrà refer una llei concreta. Però l'esperit del que significava l'Estatut i l'aposta de l'Estatut, això no es pot refer. I si no, fixin-se en un parell de coses.

La primera: quines reaccions hi ha hagut fora de Catalunya a aquesta sentència? Reacció del PP? La previsible: van presentar el recurs, satisfets que el Tribunal Constitucional hagi tocat, o tocat i enfonsat, alguns articles essencials. Potser volien arribar més lluny? Segur; segur que volien arribar més lluny. Que la carnisseria fos més completa? Més completa, encara. Però s'han sortit amb la seva, parcialment. I efectivament estan contents. Encara que hagin causat un mal important, que en el curs de la història quedarà; aquestes són ferides que no es tanquen amb facilitat, amb molt poca facilitat. Però, bé, quedarà aquesta ferida, desgraciadament. Es podia haver evitat.

Però és que la reacció del Partit Socialista, senyor president, és que ja els va bé aquesta sentència. Ho diu el senyor Zapatero i ho diu la senyora Chacón. És a dir, a Madrid –a Madrid– ho diu el PSOE i ho diu el PSC. Ja els va bé. No només s'ha

d'acatar, com vostè deia, sinó que, a més a més, està ben feta. I això és molt preocupant, perquè aleshores la pregunta que ens fem des de Catalunya és: Escolti'm, si a Madrid la reacció és aquesta –el PP, content, i al PSOE i als representants del PSC ja els va bé aquesta sentència–, quin aliat tenim per refer tot això més enllà de les paraules? Quin aliat tenim?

I, a banda del món polític, a banda del món dels partits, la pregunta és: qui més ha sortit criticant la sentència del Tribunal Constitucional en el conjunt de l'Estat espanyol? Fora de la política. Hi ha algú que hagi entès que Catalunya realment veia retallades greument les seves aspiracions nacionals? Escolti'm, absolutament ningú. I com es referà tot això, senyor president, si resulta que aquí no hi ha ningú que ho entengui, o pràcticament ningú que ho entengui, i evidentment ningú que ho verbalitzi? Com es referà tot això? Anant, simplement, a La Moncloa a parlar amb el senyor Zapatero? Amb això vostè aconseguirà potser alguna cosa en aquell sentit de «refarem una llei, i a través d'aquesta llei potser aconseguirem alguna coseta més amb relació a allò que ens han escapat». Potser aconseguirà això, no li dic que no. I no dic que això sigui dolent – no dic que això sigui dolent. Però és evident que tot això el que no recupera és tot el que significava l'aposta de l'Estatut de Catalunya votada pel poble català un 18 de juny de l'any 2006.

Molta gent es pregunta: «I ara, què? I a partir d'ara, què?» Si la constatació fos més o menys aquesta: «I ara, què?» I això jo li deia que no s'arregla anant a veure el president del Govern espanyol. Vostè ho haurà de fer, segurament, no li dic que no; però això no s'arregla d'aquesta manera. Entre altres coses, perquè, deixi'm dir-li-ho, vostè el coneix millor que jo, però el president del Govern espanyol li dirà no sé quantes coses, però és que la corrua de gent que se sent enganyada pel president del Govern espanyol ja és molt gran. Ara els darrers que han pujat al carro són els immigrants. Aquells que havien estat tan suaument tractats, tan compresos, «no us preocupeu, no hi haurà re que us pugui ofendre, no hi haurà re que us pugui molestar...» però, al final, catacrac! I els sindicats ja se senten també enganyats. Ja no només se senten, amb el tema de la reforma laboral, doncs, fent una cosa que a ells no els agrada, és que se senten enganyats! Perquè els havien dit una cosa, els havien promès una cosa, i ara en faran una altra. I a vostè ara li donaran bones paraules,

perquè, a més a més, vénen les eleccions catalanes i s'ha de fer una mica de pinya, però a l'hora de la veritat vostè sap que en aquest terreny, per recuperar el que cal recuperar, en aquest moment i en aquest terreny, poca cosa o re de re.

Per tant, en aquest «ara, què?», una doble constatació: o estem al final d'un camí..., i potser hi haurà una part de la població catalana que dirà que estem al final del camí, i que el que ens cal ara és amb el que tenim administrar-nos i, si volem manar més i tenir més poder, anar a Madrid a exercir aquest poder. Hi haurà gent que pensarà això, jo crec que una minoria. Aquest seria un final de camí, des del punt de vista del corrent fondo, profund, del...

Fitxer 6

...per una majoria clara i important de la societat catalana. O bé hi ha un nou camí, i en aquest nou camí, jo crec que aquesta Catalunya autonòmica i constitucional d'aquests darrers trenta anys, doncs, és evident que no té continuïtat o almenys continuïtat eficaç. I perquè Espanya, a més a més, no vol ser canviada i això ho hem d'entendre, i potser algun dia els catalans ho haurem d'acceptar: Espanya no vol ser canviada. O fins al punt que volia ser canviada ja ha canviat i potser nosaltres com a catalans i com a catalanistes hi hem fet una aportació, però no vol ser més canviada. I, a més a més, constatem-ho: són més i tenen més poder que nosaltres. I, per tant, si són més, tenen més poder i no volen ser canviats, potser en aquest canvi de rumb de Catalunya hem d'entendre que la situació és aquesta i forjar el nostre propi camí de futur independentment de si a l'Estat espanyol això li agrada una mica més o li agrada una mica menys.

I per una altra raó, que també ens n'hem d'adonar, i és que Espanya no accepta Catalunya tal com és. La vol quieteta, la vol col·laboradora, la vol productiva, perquè, evidentment, d'aquí se'n treuen molts diners per al conjunt, la vol culturalment folklòrica, la vol domesticada, però la vol sense perfil, la vol sense personalitat pròpia, no l'accepta, no ens accepten tal com són, no perquè ni siguem millors o pitjors, no es tracta d'això, no és un problema de qualitat; és un problema de registre mental, és un problema de si Espanya accepta fàcilment la diferència. I és evident, i això ens ho diu

el Tribunal Constitucional, que Espanya la diferència no l'accepta fàcilment. I nosaltres, senyores i senyors diputats, som diferents. I tan de bo ho continuem sent durant molts anys, perquè el dia que no siguem diferents voldrà dir que hem perdut el nostre perfil cultural, el nostre perfil lingüístic i la nostra voluntat de ser nosaltres mateixos i d'autogovernar-nos a nosaltres mateixos.

Per tant, s'ha d'encetar un nou camí, costarà una mica més, costarà una mica menys, trigarem unes setmanes, trigarem uns mesos, però s'ha d'encetar un nou camí. I el nou camí, crec que ens el marca no només la manifestació com a tal manifestació, sinó el lema de la manifestació. El nou camí ens el marca aquell lema que deia: «Som una nació, nosaltres decidim». Crec que aquest ha de ser aquest nou camí.

Amb quins límits?, algú es preguntarà, amb quins límits hem d'encetar aquest nou camí? Per mi i per Convergència i Unió, amb cap, no hi ha límits en aquest camí, no hi ha una estació intermèdia d'arribada, no hi ha límits. Aquest camí l'ha de fer el poble de Catalunya democràticament, pacíficament i establint en cada moment de la història del futur les majories socials que ens portin a aquest camí de «nosaltres som una nació, nosaltres decidim».

Ara bé, com? Vostè ho deia, senyora president, jo hi estic d'acord, aquest nou camí, jo penso que ha de ser nou, aquest camí, no pot ser el dels últims trenta anys, ha de ser un camí que es faci evitant al màxim les fractures socials dintre de Catalunya. Crec que aquest és un bé a preservar. Atenció: quan un país com Catalunya agafa un nou camí en aquesta línia de «som una nació, nosaltres decidim», alguna esquerra interior hem d'entendre que es produirà, perquè la unanimitat no la tindrem en aquest terreny. Però una cosa són esquerdes interiors i una altra cosa són fractures socials amb tota regla; són dues coses diferents. Jo penso que les fractures socials amb tota regla a dintre de Catalunya s'han de poder evitar.

Canviar de rumb, sí, clarament; maniobres brusques, simplement dic «atenció». Canviar de rumb, sí, clarament, però maniobres brusques, anem simplement amb compte, perquè portem segles amarrant el nostre vaixell en els ports, en podríem dir, de l'Estat espanyol. Aquesta maniobra poc o molt la tenim coneguda, segles portem així. I si es tracta d'atracar el vaixell en altres ports, necessitem una mica

d'entrenament, no fos cas que el vaixell en algun moment se'ns estimbés contra les roques. I, per tant, això requereix no tant estrictament prudència com simplement saber que hem d'avançar per un nou camí, però hem d'avançar d'una manera que una majoria forta del poble de Catalunya hi cregui, hi sigui, i que, a més a més, procurem fer les maniobres tal com ens convé fer-les.

En aquest nou rumb potser caldrà fer algunes primeres escales. És difícil a vegades fer un viatge sencer quan canvies de rumb i es poden fer o s'hauran de fer algunes primeres escales. La pregunta és: les podem compartir àmpliament, aquestes escales? Potser no compartirem l'objectiu final d'una forma àmplia en aquest mateix Parlament, però podem fer algunes escales junts en aquest nou camí, si és que vostès consideren que el camí ha de ser nou? Jo els dic que si vostès consideren, alguns de vostès, que el camí ha de ser el mateix dels darrers trenta anys, nosaltres no hi creiem. I atenció, hi hem cregut –hi hem cregut–, i molt, i no ens n'averگویim, perquè aquest camí dels darrers trenta anys ha donat resultats i ha donat fruits. I nosaltres ho diem i ho hem constar en acta. I ho torno a dir: no ens n'averگویim, al revés, ha donat fruits i ha donat resultats. Però si ha de ser un nou camí, aleshores, que és el model que nosaltres tenim en aquest moment, creiem que en aquest nou camí hi ha d'haver algunes escales del trajecte que les hauríem de poder fer junts.

No els posaré un exemple concret com una proposta en aquest moment, però, i m'adreço una mica a tots, en altres parlaments de nacions històriques de l'Estat espanyol quan es parla, per exemple, d'administrar els recursos propis d'aquell territori tots els partits hi estan d'acord. Allò que aquí és tan difícil que hi hagi unanimitat, en altres parlaments de nacions històriques que estan a dintre de l'Estat espanyol hi ha unanimitat total per administrar els propis recursos d'aquell territori. Ja sé que les situacions són diferents, però en aquestes escales que hem de fer en aquest nou camí, no podem compartir fins i tot per unanimitat que Catalunya té dret i té necessitat d'administrar els seus propis recursos? Vostès diran: «d'una forma solidària?», evident, ja parlarem de com. Però no hauria de ser un horitzó aquest compartit en una escala d'aquest trajecte d'aquest nou camí? I allà no hi ha diferències entre partits. Una persona del PP o del Partit Socialista d'Euskadi o de qualsevol altre partit o de gairebé tots, de tots el del marc democràtic com a mínim, tots defensen això, i ho

defensen al País Basc i ho defensen a Madrid, mira per on. I aquí resulta que en temes que ens podrien unir en aquesta escala d'un nou trajecte, encara avui, després de trenta anys de democràcia a Catalunya i de reexistència d'aquest Parlament, no hem estat capaços ni tan sols de formular demandes en aquest sentit.

Subratllo això no perquè hagi de ser l'únic tema, ho vull deixar clar, simplement per fer notar que hi hauria temes en els quals fóra molt bo que Catalunya pogués anar junta aquí i a tot arreu en defensa d'aquelles coses que en aquest moment són necessàries i són urgents per al nostre país.

Voldria destinar la part final de la meva intervenció a la part final que també explicava el mateix president de la Generalitat, el senyor José Montilla. Aquestes darreres hores i aquests darrers dies estem vivint un altre cop les desavinences entre els partits polítics, ja va passar amb l'organització de la manifestació, ara torna a passar per fer una resolució del Parlament de Catalunya en una setmana clau, una setmana important. Vostè ha definit, si no recordo malament, la situació, senyor president, com a greu, greu i exigent. Doncs bé, si la situació és greu i exigent i van sortir més d'1 milió de persones al carrer ara farà una setmana, és admissible que el Parlament de Catalunya, que representa el poble de Catalunya, representa aquella gent que va sortir al carrer i d'altres que no hi van sortir, òbviament, és admissible que el Parlament de Catalunya no sigui capaç de fer una resolució per votar-se aquí per enviar-se a Madrid?

I vostès, a través dels rumors que diuen, òbviament perquè sempre estan en el mateix registre, òbviament, diuen: «Els culpables són els de Convergència i Unió.» Sí, si ja ho sabem, si ho diuen a tot arreu. I també ara ho estan dient d'una forma o d'una altra, sempre els culpables és la gent de Convergència i Unió. Jo els agrairia una cosa: a veure si algun dia es posen d'acord en alguna altra cosa més, [#] que totes les culpes són de Convergència i Unió, segurament el país aniria molt millor. Perquè aquí ràpidament vostès es posen d'acord, però si passessin d'aquest estadi, diguem-ne, mental i d'actitud i pensessin que no tot és culpa de Convergència i Unió, potser – potser– ens podríem arribar a entendre.

Què els vull dir amb això? Els vull dir que, recuperant una mica el fil del meu argument anterior, és molt probable que des del punt de vista de l'objectiu nacional –l'objectiu nacional– no ens puguem posar d'acord, és molt probable, l'objectiu nacional, quin és el final d'aquest nou trajecte. És possible que aquí no hi pugui haver un consens ampli, ja els ho admeto. I s'entén, a més a més, s'entén que no hi pugui ser. Ara bé, una cosa és que no hi hagi entesa sobre l'objectiu nacional en últim terme, però no hi pot haver entesa sobre la causa nacional? Sobre l'objectiu potser no, però sobre la causa nacional tampoc hi pot haver entesa? I ara avui no estem definint l'objectiu nacional – no estem definint l'objectiu nacional–, estem volent definir la causa nacional, que és molt diferent. I segons com, fins i tot més important –segons com, fins i tot més important.

I en aquesta línia de la causa nacional catalana, com pot ser que aquells que han triat un camí i que l'han seguit i que s'han clavats al final, doncs, les bufetades corresponents, perquè [#] acaba de sortir la sentència del tribunal, com pot ser que en aquest moment això no sigui possible?

I Convergència i Unió està intentant, encara que vostès es pensin que no i encara que vostès ho acusin tot de tacticisme, etcètera, Convergència i Unió està intentant subratllar que en aquest moment el que és important és subratllar la causa nacional, perquè aquesta sí que pot ser àmpliament compartida. I si avui no som capaços de subratllar i d'acordar aquesta causa nacional, efectivament, farem el ridícul i, efectivament, aquella gent que en la manifestació al costat nostre, senyor president, deia, entre altres coses, no ens mereixeu, aquella gent tindrien raó.

És un moment en què aquest Parlament ha d'estar a l'alçada de les aspiracions del poble de Catalunya, no de l'objectiu nacional, cadascú definirà el seu, és legítim que no tothom estigui d'acord en aquest objectiu final, però, en canvi, seria altament improductiu, altament negatiu que no estiguéssim d'acord, i avui en podem tenir una prova, en la causa nacional catalana. I aquí s'ha de fer el màxim esforç.

Nosaltres, com hem intentat fer-lo aquest esforç? Dient-los: vostès diuen que la situació és greu i exigent, avui el president ho ha repetit, «la situació és greu i exigent»; doncs, molt bé, si la situació és greu i és exigent, la nostra pregunta és: una

majoria parlamentària que dóna suport a un govern, un govern que quan es va formar es va dir govern d'entesa, no es pot entendre davant d'una situació greu del país per presentar una proposta en el Parlament de Catalunya amb la tranquil·litat que l'oposició de Convergència i Unió, nosaltres estem a l'oposició, els votarà el que presentin?

Vostès diuen que la situació és greu, que és exigent i nosaltres els diem: el Govern de la Generalitat, el Govern d'entesa, amb el seu president al capdavant, amb la majoria parlamentària que representa, facin una proposta, vostès són els que tenen el comandament de la nau en aquest moment, facin una proposta. Nosaltres no l'alterarem, no la modificarem; la votarem. I permetin-me que hi afegixi una altra cosa, per si hi ha algun temor, i a més a més, sigui la que sigui, no la criticarem –i a més a més, no la criticarem. Fixin-se si la poden fer amb tota llibertat: la votarem i no la criticarem.

Deixi'm dir-li també una altra cosa, senyor president, permeti'm que li adreci directament a vostè perquè em sembla que ara precisament és l'hora, vivint els moments que estem vivint, vostè definia la situació com a greu i exigent, jo hi estic d'acord, d'intentar, doncs, estar tots a l'alçada de les circumstàncies. Nosaltres, potser equivocadament, jo crec que no, però creiem que amb aquesta actitud intentem facilitar les coses en un moment, com vostè deia, en què ens apropem a unes eleccions i que, per tant, hi poden haver temptacions per part de cadascú de desmarcar-se de l'interès més general, no?

També li dic una altra cosa: si això no és possible, jo crec que hauria de ser-ho...

Fitxer 7

Crec que en aquest moment, el Govern del país, amb la majoria que té al darrere – tripartit– hauria de tenir una posició, sabent que des de Convergència i Unió no hi posarem traves ni hi establirem crítiques. Però si això no fos possible, senyor president –que vegi que de moment no ho és–, si això no fos possible, jo li faig una darrera proposta, que em sembla que pot ajudar a desbloquejar aquesta situació, i els hi prego que hi vegin, en aquesta proposta, el màxim ànim de col·laboració. Ja sé que

molts interpreten la política com el joc de la tàctica, del pur curterterminisme, i que, per tant, qualsevol proposta una mica elevada està en contra de la mateixa política, no? Jo sóc dels que penso que això no és així, i que hi ha moments en la història dels països en que cal demostrar que això no és així.

Si els partits, per la raó que sigui, no són capaços, avui, de fer una resolució en el Parlament, senyor president, vostè es el president de la Generalitat i el president del país. Jo li demano una cosa: faci vostè una proposta, faci-la arribar als grups parlamentaris, i la que vostè ens faci arribar, Convergència i Unió, encara que puguem considerar que no sigui estrictament la nostra, encara que a nosaltres ens agradés anar per un altre camí, una mica més enllà, el que sigui, la que vostè ens faci Convergència i Unió la votarà.

Vostè és el president, i jo li demano que exerceixi com a president, fent aquesta proposta, amb la garantia que Convergència i Unió l'hi votarà. Per una raó, perquè d'aquesta setmana i d'aquest Parlament, avui no en pot sortir una situació de «no hem fet res més que explicar cadascú la seva història, la seva cosa i qui dia passa any empeny»; el país unit en el carrer i el Parlament desunit; el país unit en el carrer, el poble unit i el Parlament desunit és una situació que no ens podem permetre. A mi m'agradaria que vostè fes això.

I consti una cosa: jo no he sentit què diran els demés grups parlamentaris, per tant, fixin-se que el risc que nosaltres assumim és molt gran, perquè podria arribar a passar –espero que no–, podria arribar a passar que li votéssim nosaltres una cosa que vostè presenti i potser algú altre no. Podria arribar a passar. I, per tant, és un risc.

També li demano una cosa, que em sembla que davant d'aquest oferiment no és molt demanar. Li demano que la seva proposta –vostè l'ha de fer, sense condicions–, però jo li demano que reculli allò que vostè ha estat dient aquestes darreres setmanes. Avui mateix i fa quinze dies, i que reculli d'una forma o d'una altra el que va significar el poble de Catalunya al carrer amb més d'un milió de persones. Faci-ho com vulgui, de la forma que vostè cregui, de la forma que cregui més convenient. El president de la Generalitat, si els partits no es poden entendre té una funció superior, i la funció superior del president, es digui com es digui, i sigui qui sigui, és precisament d'intentar

desbloquejar situacions en moments greus del país. Jo li atribueixo aquesta funció, òbviament, li demano que l'exerceixi i li ofereixo el suport de Convergència i Unió perquè el Parlament de Catalunya estigui a l'alçada de les circumstàncies, com el poble de Catalunya ho va estar el passat dissabte manifestant-se als carrers de la capital de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments d'un sector de l'hemicicle.)